

РЕШЕНИЕ

№ 2491

гр. София, 14.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 15.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **207** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на [фирма] [населено място], чрез пълномощника му – адв.К. Ч. от САК, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-006194/23.11.2020г. по чл.171, т. 2а б.“а“ от ЗДвП, с която спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на пътното превозно средство за срок от 6 месеца, издадена от И. В. Й. – полицейски инспектор при Отдел Пътна полиция” при СДВР. Иска се прогласяване на нищожност на заповедта, като издадена от некомпетентен орган, респ.отмяната ѝ като незаконосъобразна. В жалбата се твърди, че лицето, което е управлявало МПС –Р. Ч. притежава чуждестранно свидетелство за управление на МПС, като съгласно чл.162 ал.1 от ЗДвП това свидетелство има срок на валидност 3 месеца от датата на влизането на лицето в страната. Твърди се, че от административния орган не е установено и в оспорената заповед липсват мотиви кога Р. Ч. е влязла в страната, за да може да се прецени дали е изтекъл 3-месечния срок на валидност на чуждестранното свидетелство за управление на МПС.

В съдебното заседание жалбоподателят се представлява от адв. Ч., който поддържа жалбата. Моли за присъждане на разноски, за които представя списък.

Ответникът –полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция- И. Й., не се явява и не се представлява.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото.

Административен съд София - град, III-то отделение, 66 състав след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С обжалваната Заповед № 21-4332-006194/23.11.2020г. на [фирма] е наложена принудителна административна мярка по чл.171, т.2А, б.а) от Закона за движение по пътищата „Прекратяване на регистрацията на ППС – тов.автомобил „Р. К.“ с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца, като са отнети 2 броя регистрационни табели и Свидетелството за регистрация на процесното МПС.

Според мотивите на заповедта на 25.10.2021г., около 12.40 часа, в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]с посока на движение от Околовръстен път към [улица]българската гражданка Р. Ф. Ч. е управлявала товарен автомобил „Р. К.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на [фирма], на територията на РБългария, без да притежава валидно за категорията, към която спада управляваното от нея МПС Посочено е в заповедта, че Р. Ч. управлява с чуждестранно национално свидетелство, а именно свидетелство за управление № СHERK954134RF9VY 11, без да е подменено след пребиваване повече от три месеца, след като е влязъл в Република България. На основание чл.162, ал.1 от ЗДвП на водача е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия АА № 956897/25.10.2021г. и са налице материално-правните предпоставки на чл.171, т.2а, б.а от ЗДвП за прилагане на ПАМ – прекратяване на регистрацията на ППС, на основание чл.22 от ЗАНН.

Срещу съставеният й АУАН Р. Ч. подала възражение до Началника на отдел Пътна полиция в СДВР(л.16-16), към което представила копие от издадено във Великобритания на 21.03.2020г. и валидно до 20.03.2030г. свидетелство за управление, валидно за категориите АМ и В, прието като доказателство в производството. Приети като доказателство са и представените с административната преписка АУАН, серия АА № 956897/25.10.2021г., справка картон на водача Д. Не Ел Б. – управител на [фирма], справка за пътуване на лице български гражданин за Р. Ч. и заповеди за компетентността на административния орган издал оспорената заповед за ПАМ, както и справка за пътуване на лице български гражданин – за Р. Ч., установяваща, че тя е влязла в България на 09.01.2020. в 03.15 часа през ГКПП Аерограда С. (л.14).

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима като подадена в срок от лице, което има правен интерес. Разгледана по същество е основателна.

Оспорената заповед е в изискуемата по аргумент от чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, писмена форма и съдържа мотивите на издателя и за прилагането на принудителната административна мярка. Изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, във вр. с чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за мотивираност е изпълнено, когато са посочени фактическите основания за издаването на административния акт и правната норма, която предвижда последиците от настъпването им. В конкретния случай подробно, ясно и конкретно са изложени обстоятелствата, които са послужили за основание на административния орган да приложи разпоредбата на чл. 22 от ЗАНН, във вр. с чл. 171, т. 2А, б. "а" от ЗДвП. Те са достатъчни, за да може да се осъществи съдебен контрол за законосъобразност на административния акт и същевременно неговият адресат да разбере причините, поради които е издаден и свързаните с тях правни последици.

Срокът на принудителната административна мярка е определен конкретно от административния орган и е в предвидения от закона минимум от шест месеца.

Настоящият състав намира, че от събраните по делото писмени доказателства, не се установява в хода на административното производство да са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, представляващи отменително основание по чл. 146, т. 3 от АПК.

Във връзка с доводите за нищожност на оспорената заповед, съдът намира следното: Нормата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП предвижда, че принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със заповед № 8121з-1524/09.12.2016 г. /л. 19/ подписана за Министъра на вътрешните работи от зам.винистър Ф. Г., надлежно оправомощен (л.20), са определени да осъществяват контрол по Закона за движение по пътищата ГД „Национална полиция“, ГД „Гранична полиция“ – в районите на аерогарите и Областните дирекции на МВР и СДВР. Със Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. (л.21) Директорът на СДВР е определил да прилагат с мотивирана заповед налагането на ПАМ по чл. 171, т. 2а ЗДвП служители от Отдел „Пътна полиция“ при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР. И. В. Й. заема длъжността полицейски инспектор III степен в 01 група „Административно-наказателна дейност“ в 03 сектор „Административно обслужване“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Предвид изложеното, съдът намира, че процесната заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на неговите материална и териториална компетентност.

Оспорената заповед, съдът намира за материално незаконосъобразна, по съображения, различни от изложените в жалбата.

Заповед № 21-4332-006194/23.11.2020г. е издадена на основание чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП. Разпоредбата предвижда, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка - прекратяване на регистрацията на моторно превозно средство за срок от шест месеца до една година на собственик, който управлява МПС без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс. Видно от изложеното в мотивната част на заповедта, административният орган е приел, че е налице хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. "а", пр. 2-ро – адресатът на заповедта е собственик на МПС, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице обстоятелствата по тази разпоредба, а именно - не притежава валидно СУМПС за управлението му.

От приложените писмени доказателства безспорно е установено, че на 25.10.2021г. около 12.40 часа в [населено място], Р. Ч. е управлявала товарен автомобил „Р. К.“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на [фирма], на територията на РБългария, със свидетелство за управление на МПС № СHERK954134RF9VY 11, издадено на 21.03.2020г. от Обединено кралство Великобритания, със срок на валидност 20.03.2030 г. за категории АМ и В.

Спорният въпрос по делото е дали това свидетелство за управление на МПС е

валидно, с оглед приложението на нормата на чл. 162, ал. 1 от ЗДВП. Разпоредбата предвижда, че българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. По аргумент от изложеното, СУМПС на български гражданин, издадено в чужбина е валидно при следните алтернативно предвидени хипотези: 1. негов издател е държава, договаряща по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията; 2. издадено е от държава, договаряща по договор относно статута на техните въоръжени сили при условията на чл. IV, б. "а" от него; 3. СУМПС е придружено от легализиран превод на български език; 4. СУМПС е международно и отговаря на изискванията на приложение № 7 към Конвенцията за движението по пътищата; 5. СУМПС е издадено от държава-членка на Европейския съюз, или от друга държава – страна по споразумението за Европейското икономическо пространство или от Конфедерация Швейцария.

В случая СУМПС на жалбоподателя е издадено на 21.03.2020г. от Обединено кралство Великобритания и е със срок на валидност - 20.03.2030г. Към момента на издаването му, не влязло в сила Споразумението за оттегляне, публикувано в Официален вестник на ЕС на 31.01.2020 г. Съгласно Споразумението, правото на Съюза ще продължи да се прилага за О. кралство и на територията му за „преходен период“, продължаващ до 31 декември 2020 г. Поради това, независимо, че към момента на издаването на свидетелството за управление на МПС на Р. Ч. е било прието Споразумението за оттегляне, доколкото същото е издадено в преходния период и правото на С. се прилага за О. кралство в този преходен период, съдът приема, че свидетелството за управление на МПС е приравнено на издадено от държава-членка на Европейския съюз. СУМПС съответства напълно на приложение № 1 към Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на съвета от 20.12.2006г. относно свидетелствата за управление на превозни средства. По силата на Споразумението за оттегляне Директива 2006/126/ЕО е приложима и във Обединено кралство Великобритания до края на преходния период - 31.12.2020 г. От това следва, че до 31.12.2020 г. страните-членки на ЕС и Обединено кралство Великобритания взаимно признават, издадените от тях СУМПС.

След този период е приложима Конвенцията за движението по пътищата, подписана във В. на 08.11.1968 г. Договарящи страни по нея са както Република България, така и Обединено кралство Великобритания. Затова, за да бъдат признати у нас издадените след 31.12.2020г. от Обединено кралство Великобритания СУМПС, те трябва да съответстват на приложение № 6 към Конвенцията за движението по пътищата. Приложение № 6 към Конвенцията и приложение № 1 към Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на съвета от 20.12.2006 г., макар и различаващи се визуално, включват като задължителни реквизити напълно идентични данни и информация.

Преценката за валидност на СУМПС, издадени от Обединено кралство Великобритания преди 31.12.2020 г., със срок, изтичащ след тази дата, е предоставена на всяка отделна държава – членка на ЕС. В този смисъл е Известие относно пътуването между Европейския съюз и О. кралство след края на преходния период от

02.12.2021 г., общодостъпно на адрес: https://ec.europa.eu/info/sites/default/files/file_import/travelling_bg_7.pdf в т. 6. 1 от същото е препоръчано на притежателите на свидетелства за управление на МПС от О. кралство, които планират да шофират в Европейския съюз, да се свържат с отговорните органи на държавата членка във връзка с правилата за признаване на свидетелствата за управление на МПС. На официалната електронна страница на Министерство на вътрешните работи на Република България, в раздел Б./ <https://www.mvr.bg/>, е общодостъпна информация, според която след изтичане на преходния период в Република България СУМПС, издадено от О. кралство, ще бъде признавано като СУМПС, издадено от държава, която е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата от 1968 г. и отговарящо на изискванията на приложение № 6 към нея.

Република България в действащото си законодателство няма разпоредба, която да изключва валидността на издадените преди 31.12.2020г. от Обединено кралство Великобритания СУМПС, чийто срок все още не е изтекъл. Напротив в съответствие с Известие относно пътуването между Европейския съюз и О. кралство, след края на преходния период и в изпълнение на принципите за последователност и предвидимост по чл. 13 от АПК, компетентният и орган – Министерство на вътрешните работи е огласил публично, че тези СУМПС ще се третираат като издадени от държава, която е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата от 1968г. и отговарящи на изискванията на приложение № 6 към нея. Посоченото изпълва едно от алтернативно предвидените условия на чл.162, ал.1 от ЗДвП за признаване валидността на СУМПС, издадено от друга държава.

В настоящия случай свидетелството за управление на МПС на лицето, управлявало автомобила на дружеството жалбоподател, е издадено от Обединено кралство Великобритания на 21.03.2020г. и е със срок на валидност 20.03.2030 г., затова по силата на Споразумението за оттегляне, Известие относно пътуването между Европейския съюз и О. кралство след края на преходния период и официално обявление на МВР, по силата на чл. 13 от АПК и на основание чл. 162, ал. 1 от ЗДвП, то представлява валидно свидетелство за управление на МПС за категориите, посочени в него на територията на Република България.

Предвид изложеното, настоящият състав намира, че не е била налице предпоставката на чл. 171, т. 2А, б. "а" от ЗДвП за издаване на оспорената заповед. Същата е материално незаконосъобразна и следва да се отмени.

С оглед изхода от спора и на основание чл. 143, ал. 1 от ЗДвП в полза на жалбоподателя следва да се присъдят направените от него съдебни разноски – 50 лв. – заплатена държавна такса и 350 лв. – заплатено адвокатско възнаграждение.

Мотивиран от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, III-то отделение, 6б състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-006194/23.11.2020г. по чл.171, т. 2а б.“а“ от ЗДвП, издадена от И. В. Й. – полицейски инспектор при Отдел Пътна полиция” при СДВР, с която спрямо [фирма], ЕИК[ЕИК], е приложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на пътното превозно средство за срок от 6 месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], сумата от 400 лв., представляваща направени съдебни разноси, от които 50 лв. заплатена държавна такса и 350 лв. заплатено адвокатско възнаграждение. Решението, на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДВП, не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: